

Ankenævnet *for* Forsikring

Den 3. februar 2021 blev i sag nr. 95536:

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

mod

Lokal Forsikring G/S
Holsted Park 15
4700 Næstved

afsagt

k e n d e l s e :

Forsikringstageren har indboforsikring. I klageskema af 9/7 2020 til nævnet har klagerens advokat bl.a. anført:

"Kort redegørelse for sagen

Forsikringsselskabet afviser at dække de væsentlige dele af det stjålne, da forsikringsselskabet ikke finder, at der er dokumentation for, at forsikringstager har erhvervet det stjålne. Der synes ikke af forsikringsselskab at være bestridt, at det stjålne fandtes, og heller ikke værdi af samme. Forsikringsselskabet synes som begrundelse for afslag på dækning for det væsentlige af det stjålne, alene, at henvise til, at forsikringstagers ejerforhold (qua at forsikringstager har erhvervet de stjålne møbler fra det af forsikringstager ejede selskab over tid, da disse møbler blev uden relevans og værdi for selskabet, som forsikringstager kontrollerede) ikke er tilstrækkeligt dokumenteret. Forsikringsselskabet forholder sig ikke til den dokumentation, som er fremlagt for ejerskab til det stjålne, herunder i det væsentlige anmeldelse fra forsikringstager og i efterfølgende fra revisor for forsikringstager og de af forsikringstager kontrollerede selskaber, som bekræfter samme. Forsikringsselskabet forholder sig heller ikke til, at forsikringstager har udtaget forsikring dækkende privat indbo, og herunder det stjålne, på netop den adresse, hvor indbrudstyveri skete fra, hvilken adresse ikke er forsikringstagers hjem eller bopæl. Forsikringsselskabet accepterede netop i forbindelse med, at forsikringstager flyttede privat indbo, herunder bl.a. de stjålne møbler, til en ny adresse (som også er indirekte ejet af forsikringstager) dækning af forsikringstagers privat indbo på denne adresse med en værdi over værdien af det stjålne. Eksistens og art af det stjålne synes ikke bestridt af forsikringsselskabet, ligesom værdien af samme ikke synes at være bestridt. Forsikringstager har sandsynliggjort og dokumenteret sin adkomst til det stjålne ved ovennævnte. Forsikringstager (såvel som tidligere ejer) kan afgive yderligere erklæringer om forsikringstagers ejerskab, så der ikke er nogen tvivl om samme.

Hvad vil du konkret opnå hos selskabet?

Fuld dækning for stjålne møbler, dvs. dækning for værdi af de møbler, som ikke er erstattet af forsikringsselskabet. Den ikke erstattede del udgør kr. 576.074,02."

Selskabet har i brev af 15/9 2020 til nævnet bl.a. redegjort for sagsforløbet og afgørelsen således:

"Sagsfremstilling

Klager tegnede den 14. oktober 2019 en indboforsikring hos selskabet med policenummer Policen angik ejendommen [adresse 1], jf. bilag A. Selskabets forsikringsbetingelser fremlægges som bilag B.

Klager anmeldte herefter, at der var begået indbrud den 11. november 2019 i ejendommen [adresse 1].

I anmeldelsen fremgik, at der var stjålet et omfattende antal møbler fra ejendommen. Møblernes værdi blev i forbindelse med anmeldelsen opgjort til kr. 510.133,10, hvilket krav senere forhøjedes.

De stjålne møbler hidrørte primært fra klagers [virksomheds] produktion af møbler for andre virksomheder. Det fremgik af klagers bemærkninger til selskabet, at han anså samlingen for at være hans private samling, som udover møbler hidrørende fra klagers egen virksomhed ligeledes var suppleret med enkelte møbler købt på auktion på Lauritz.com, jf. en fremsendt opgørelse over de stjålne møbler, som ligeledes er fremlagt for Ankenævnet.

Klager angav under den efterfølgende dialog med selskabet, at der ikke var betalt for de møbler, som hidrørte fra [virksomheden], da møblerne ikke havde værdi for virksomheden.

Klager fremsendte efterfølgende en erklæring fra [virksomhedens] revisor af 25. februar 2020, hvori det blev angivet, at møblerne var 'udtaget' af klager til sig selv privat i takt med, at møblerne blev 'overflødige' for virksomheden.

Under selskabets behandling af sagen konstateredes, at møblernes værdi var nedskrevet til kr. 0 i klagers virksomheds regnskaber. Selskabet fandt det i relation til denne revisorerklæring bemærkelsesværdigt, at møbelsamlingen i virksomhedsregi var nedskrevet til en værdi på kr. 0, når disse i privatregi blev angivet til en så betydelig værdi, som opgjort ved en af virksomhedens revisor udfærdiget opgørelse. Der fremgik intet om dette forhold i revisorerklæringen, som selskabet fandt i åbenlys modstrid.

Selskabet afviste ved mail af 28. april 2020, bilag C, at de fra klagers virksomhed hidrørende møbler var dækket på den af klager tegnede indboforsikring. Forsikringen dækker alene private indbo-genstande, og selskabet fandt det ikke dokumenteret, at de omhandlede møbler var overgået fra klagers virksomhed til klagers private indbo.

Selskabet dækkede derimod de møbler, som var erhvervet på Lauritz.com, da disse vurderedes at være erhvervet af klager privat, jf. bilag C. Selskabet udbetalte således erstatning for disse møbler på kr. 44.850 fratrukket selvrisko på kr. 3.336, i alt kr. 41.514.

Klager fremsatte herefter indsigelse mod selskabet afvisning i en klage dateret 7. maj 2020 fra klagers advokat. I denne klage omtaltes endvidere et efterfølgende anmeldt tyveri af møbler fra samme ejendom, som var begået i perioden den 4.-6. april 2020. Anmeldelsen af dette indbrud og de ved indbruddet stjalne genstande blev af selskabet vurderet på tilsvarende vis, som ved indbruddet den 11. november 2019.

Denne klage blev besvaret ved mail af 8. juni 2020, som er fremlagt af klager. I denne mail fastholdt selskabet sin tidligere afvisning, idet der efter fornyet gennemgang af sagen fortsat ikke vurderedes at foreligge behørig dokumentation for overdragelse af den stjålne møbelsamling fra klagers virksomhed til klager som privatperson, hvorfor møblerne fortsat ikke blev anset for at være en del af klagers private indbo.

Klagers advokat fremsendte herefter den 15. juni 2020 en mail til selskabet, hvori der blev fremsat trussel om stævning med samtidig forespørgsel til de forligsmæssige muligheder i sagen. I mailen angav klagers advokat, at sagen efter klagers advokats vurdering egnede sig bedre til domstolsbehandling.

Mailen af 15. juni 2020 gav ikke anledning til en ændret vurdering fra selskabets side, og kort derefter indgav klagers advokat klagen til Ankenævnet.

Selskabets bemærkninger

Den af klager tegnede indboforsikring vedrører anden bygning end klagers bopæl, idet klager ikke er bosiddende på [adresse 1], men derimod i [by 1].

Om [adresse 1] med tilhørende bygninger – og herunder den bygning, hvor der blev begået indbrud – fremgår af tidligere korrespondance mellem selskabet og klager, at [ejendommen] ejes af holdingselskabet ..., hvori klager er adm. direktør. [Holdingselskabet] ejes af klager samt klagers [familiemedlem 1], og selskabet har c/o adresse på [adresse 1]. Holdingselskabet er angivet som fuld ejer af virksomheden ..., hvori klager er anført som reel ejer med en stor ejerandel.

Det skal i den forbindelse afvises, at selskabet ved indtegningen accepterede, at de omhandlede møbler var en del af det private indbo, som blev dækket under indbopolicen, sådan som det indikeres i klagen til Ankenævnet. Selskabet havde intet kendskab til disse møbler eller klagers adgang til disse før skadesanmeldelsen.

De anmeldte møbler hidrørende fra klagers virksomhed var ud fra klagers oplysninger til selskabet flyttet til [adresse 1] grundet virksomhedens frasalg af de lokaler, hvor møblerne hidtil var blevet opbevaret. Møbelsamlingen blev således flyttet fra lokaler ejet af virksomheden ... til en bygning ejet af [holdingselskabet], jf. ovenstående.

Selskabet fastholder afvisningen af, at den af klager fremlagte erklæring, som blev udfærdiget af revisoren for den af klager ejede virksomhed ..., tjener som dokumentation for møblernes overgang fra virksomheden til klagers private indbo.

I revisorerklæringen anføres, at klager over årene har udtaget modeller fra virksomhedens møbelproduktion til sig selv privat, i takt med at disse blev 'overflødige'. Der fremgår ingen kommentarer angående betaling for møblerne ved den påståede overdragelse fra virksomheden ... til klagers private indbo, og der er ikke fremlagt dokumentation for overførsel af relevante beløb for disse møbler.

Dermed tjener den skriftlige erklæring fra [virksomhedens] revisor efter selskabets vurdering ikke som dokumentation for overgangen af de pågældende møbler fra virksomhedseje til klagers private ejerskab.

Hertil kommer værdien af de møbler, som efterfølgende blev anmeldt som stjålet ved et tilsvarende tyveri fra selvsamme ejendom i starten af april. Det er således ganske betragtelige værdier, som på det foreliggende grundlag påstås udtaget af klagers virksomhed uden nogen form for betaling fra klager.

Sammenfattende stillingtagen fra selskabet

Selskabet har i forbindelse med den indgivne klager til Ankenævnet revurderet sagen. Selskabet har ikke i den forbindelse fundet grundlag for at ændre afgørelsen om afslag på dækning under den af klager tegnede forsikring.

Selskabet fastholder, at der ikke foreligger bevis for, at de anmeldte møbler er overgået til klagers private indbo, hvorfor disse ikke er dækket på den tegnede forsikring.

Der kan således ikke ske en flydende overgang af værdier fra det af klager ejede selskab til klagers private indbo, og der er derfor ikke dækningsberettigelse for de anmeldte genstande hidrørende fra klagers virksomhed, når der ikke foreligger fornøden dokumentation for en sådan overgang, herunder i særdeleshed ved dokumentation for betaling af de anmeldte genstande.

Under hensyntagen til de samlede oplysninger i sagen er det forsat selskabets opfattelse, at klager ikke i tilstrækkeligt omfang har sandsynliggjort, at de i ankenævnsagen omhandlede møbler tilhørte klagers private indbo, hvorfor der ikke er forsikringsdækning for møblerne under den hos selskabet tegnede private indboforsikring.

Selskabet henviser særligt til Ankenævnets kendelse i AK 85.464, men tillige til kendelserne AK 43.147, AK 50.808, AK 55.087, AK 61.576, AK 69.448 samt AK 91.266."

Klagerens advokat har i brev af 8/10 2020 til nævnet bl.a. anført:

"Klagers præciserende sagsfremstilling og anbringender:

Uden at det synes at have større betydning for sagen skal det indledningsvist i forhold til det i forsikringselskabets svarskrift anførte præciseres, at;

- Adressen/ejendommen hvor møblerne blev stjålet fra, dvs. [adresse 1], ..., ikke er ejet af [holdingselskabet], men derimod af det 100% af [holdingselskabets] ejede datterselskab,

- [Holdingselskabet] er ikke ejet af klager og dennes [familiemedlem 1], men derimod af klager (med 85%), og af klagers [familiemedlem 2] (med 15%).

- Selskabet [virksomheden], som tidligere ejede møblerne inden, at disse overtoges af klager, var ikke ejer af de lokaler, hvor møblerne hidtidigt blev opbevaret (i [by 2]). [Virksomheden] lejede sig ind i lokaler der, som var ejet af klagers [familiemedlem 3].

Baggrunden for at klager tegnede den som bilag A fremlagte forsikring for privat indbo på adressen [adresse 1] (dvs. ...) var som anført tidligere, at de omhandlede møbler skulle flyttes til [adresse 1] fra klagers [familiemedlem 3's] ejendom i [by 2], ca. 40 km. fra [adresse 1], da den ejendom blev solgt. Klager har ud over andre møbler på [adresse 1] (som heldigvis ikke er stjålet) ikke andet privat indbo på [adresse 1]. Forsikringen blev således alene tegnet for at dække klagers private møbler på adressen.

Det forekommer mærkværdigt, hvis forsikringsselskabet ikke i forbindelse med klagers tegning af den som bilag A fremlagte forsikring for klagers private indbo på [adresse 1] har hørt om baggrunden for, at klager gerne ville forsikre private indbo for ca. kr. 1 mio., på en adresse, som klager ikke boede på.

[Adresse 1] anvendtes da af dels en lejer (...) og dels af det af klager indirekte ejede selskab, [datterselskab], for så vidt angår ca. halvdelen, som anvendtes til kurser mv., mens [virksomheden] også lejer sig ind i ét kontorlokale. De stjalne dele blev opbevaret i et separat anneks, som i øvrigt ikke anvendtes til andet eller var udlejet. Andre dele af klagers møbler anvendes i hovedbygningen på [adresse 1].

[Virksomheden] havde også tidligere adresse i [by 2], hvor [virksomheden] lejede sig ind hos klagers [familiemedlem 3]. I forbindelse med at klagers [familiemedlem 3] solgte ejendommen i [by 2] skulle [virksomheden] tilsvarende flytte, og lejede dels ovennævnte ene kontorlokale på [adresse 1], mens [virksomheden] derudover hos tredjemand lejede et værksted i [by 3]. [Virksomheden] råder således ikke over arealer udover det ene kontorlokale på [adresse 1], hvor de omhandlede stjalne møbler ikke blev opbevaret.

Forsikringsselskabet anfører, at de finder det bemærkelsesværdigt, at de stjalne møbler var nedskrevet til kr. 0 i [virksomheden] forud for, at klager løbende udtog disse (uden vederlag).

Klagers revisor har allerede over for forsikringsselskabet redegjort som følger:

'I min egenskab af revisor for [virksomheden] skal jeg hermed oplyse følgende:

Selskabet har siden starten af 2000'erne produceret en række modeller for blandt andet [designbrand 1]. I forbindelse hermed har man haft produceret en række 0-serie modeller, der har dannet skabelon for de efterfølgende arbejder. Alle skabeloner/enheder, der har været i færdig salgbar tilstand.

I takt med at produktionen af disse modeller blev flyttet til søsterselskabet i ... ophørte relevansen af at have modellerne i behold til anvendelse i [virksomheden].

[Klageren] har over årene udtaget disse modeller til sig selv privat i takt med, at disse er blevet overflødige.

Der henvises til medsendte bilag 1.

*Venlig hilsen
[Virksomhedens revisor]'*

Yderligere kan det oplyses, at klager via [virksomheden] i en årrække havde produktion i Danmark for diverse brand owners af designermøbler, herunder mange af de mest kendte.

I starten af 2000'erne blev produktionen af møbler af forretningsmæssige årsager flyttet til et andet selskab, som lå under [holdingselskabet], nemlig [søsterselskabet]. [Søsterselskabet] har i årene efter udvidet produktionen, og producerer fortsat for en lang række af de største brands inden for designermøbler, herunder blandt andet for [designerbrand 1] og [designerbrand 2].

[Virksomheden], som havde produceret de omhandlede 0-serier/demomodeller over årene, havde således i løbet af samme samlet en større møbelsamling. Af hensyn til brand owners måtte disse 0-serier/demoer i det væsentlige ikke sælges.

Samlingen anvendtes i nogen tid af [virksomhedens] som dels showroom og dels til indretning og medarbejdere mv. I takt med at stort set al produktion blev flyttet til [søsterselskabet] og produktion i [virksomheden] ophørte, havde samlingen dog ikke hverken relevans eller værdi for [virksomheden], herunder da [virksomheden] over årene er endt med at have ganske få ansatte, og kun ganske få kunder, der typisk er andre producenter, og ikke brand owners. [Virksomheden] har nu kun 2-4 ansatte, og leverer i det væsentlige alene tegnings- og konsulentarbejder inden for møbelproduktion til andre producenter, herunder [søsterselskabet], mens produktion i det væsentlige er ophørt. Til sammenligning har [søsterselskabet] alt efter hvornår der tælles ca. 400 - 500 ansatte.

Klager udtog derfor – som anført ovenfor af revisor – møblerne til privatregi over årene. Det skete uden vederlag, herunder også da [virksomheden] for væsentlige dele ikke var berettiget til at sælge møblerne af hensyn til brand owners' rettigheder og aftaler med samme.

Det bemærkes, at det som nævnt alene er dele af klagers møbelsamling, som er stjålet over de to tyverier, og at der således fortsat er en betragtelig samling i behold, navnlig på [adresse 1].

Som anført tidligere over for forsikringsselskabet er der ikke i forholdet mellem [virksomheden] og klager tvivl om, at møblerne er udtaget af klager til personligt eje, hvilket er det afgørende for, at der er sket en overdragelse/et ejerskifte. Møblerne er således såvel selskabsretligt, ejendomsretligt som forsikringsretligt overdraget til klager, og er således hans ejendom.

Forsikringsselskabets anbringende om, at der ikke kan ske en flydende overgang forstås til dels. Der og dog i denne sag tale om, at klager over en længere årrække har udtaget møblerne, som samtidigt er udgået af [virksomhedens] anlægskartotek, jf. oven for det af revisor anførte, hvorfor der ikke er tale om en flydende overgang.

Det bemærkes afslutningsvist, at det forekommer kunstigt, at forsikringsselskabet ikke finder, at de angivne møbler er klagers ejendom, når såvel klager, tidligere ejer [virksomheden] og selskabets revisor alle er enige herom. Det noteres, at der ikke synes at være bestridt, at de omhandlede (og i øvrigt fotodokumenterede) møbler fandtes på adressen og blev stjålet her fra."

Selskabet har i brev af 2/11 2020 til nævnet bl.a. anført:

"Klagers indlæg til Ankenævnet af 8. oktober 2020 giver anledning til nedenstående afsluttende bemærkninger fra selskabets side, idet selskabet i øvrigt fastholder det tidligere anførte i svarskriftet til Ankenævnet af 15. september 2020, hvortil der henvises.

Det skal til klagers indledende bemærkninger vedrørende de respektive selskaber, ejerforhold af disse samt til de omhandlede bygninger bemærkes, at dette ikke ændrer ved selskabets vurdering. Oplysningerne er således uden betydning for den forsikringsretlige vurdering, hvilket tillige angives af klagers advokat.

Klagers replik har medført fornyet gennemgang af sagen, idet selskabet særligt har gransket noter fra den kontakt med klager, som gik forud for indtegningen. Det er herved konstateret, at det af selskabets medarbejder er noteret, at klager ved sin anmodning oplyste selskabet om, at han ønskede at tegne forsikring på møbler, som blev opbevaret på [adresse 1]. Klager angav i den forbindelse, at møblerne hidrørte fra virksomheden ..., men at de på tidspunktet for indtegningen var privatejede.

Der er ikke noteret yderligere, og da klager ved indtegningen oplyste, at de forsikrede genstande var privatejede, gav dette ikke anledning til uddybende spørgsmål.

Det forhold, at det efterfølgende har vist sig, at klagers oplysninger om privat ejerskab af de anmeldte møbler ikke kan dokumenteres, kan ikke medføre en udvidelse af omfanget af dækningen under familieforsikringen til at skulle dække disse genstande, da klager ville være blevet oplyst om, at genstandene ikke ville være dækket, hvis selskabet havde modtaget korrekte oplysninger om de reelle ejerforhold ved indtegningen.

Selskabet havde således ikke mulighed for at vurdere og afkræfte, at de omhandlede møbler var dækket som privat indbo. Det er i denne henseende uden betydning, at klager selv har været af den opfattelse, at de anmeldte møbler var i hans private eje.

Klagers uddybende bemærkninger om udtagelse af møblerne af hensyn til brand owners, samt at dette er sket over en årrække, ændrer ikke ved den manglende dokumentation for, at der er sket en dokumenterbar overgang af møblerne til klagers private eje fra den af klager ejede virksomhed.

Det skal på ny understreges, at møblerne ikke kan anses for at være overflødige rent værdimæssigt, hvilket med al tydelighed følger af størrelsen af det af klager anmeldte krav. Dette uanset de angivne begrænsninger for virksomhedens videresalg af møblerne som følge af kontraktuelle begrænsninger, der er uden betydning for spørgsmålet, om møblerne kan anses for private indbo-genstanden i forsikringens forstand.

Der foreligger således fortsat ingen dokumentation i forhold til den angivne, sammenflydende overførsel af værdier mellem klagers virksomheds- og privatsfære, hvorfor det fastholdes, at den

skriftlige erklæring fra [virksomhedens] revisor ikke tjener som dokumentation for overgangen af de pågældende møbler fra virksomhedseje til klagers private indbo.

Det er således ganske betragtelige værdier, som på det foreliggende grundlag påstås udtaget af klagers virksomhed uden nogen form for betaling fra klager. Ud over de stjålne møbler ved indbruddene i november 2019 og april 2020 indbefatter dette værdien af de møbler, som klager anfører fortsat at have opbevaret på forsikringsstedet, herunder møbler, som angives at blive anvendt i [ejendommens] hovedbygning. Det fremhæves i den forbindelse, at selskabet ikke pt. i forbindelse med de anmeldte skader har undersøgt eller vurderet, om det foreligger risiko for underforsikring.

Selskabet kan heller ikke af disse grunde anerkende klagers advokats opfattelse af, at det forekommer mærkværdigt ikke at spørge ind til baggrunden for ønsket om at tegne en indboforsikring for [adresse 1].

Grundet oplysninger om en forsvarlig opbevaring af disse ikke nærmere beskrevne møbler i en aflåst bygning, flere personers faste daglige færden på ejendommen samt klagers egen faste gang på ejendommen tillige, accepterede selskabet at fravige reglen om fast folkeregisteradresse på forsikringsstedet.

Omvendt forekommer det for selskabet bemærkelsesværdigt, at klager ikke gjorde det klart, hvad baggrunden for den begærede forsikring var herunder i særdeleshed, at det omhandlede indbo alene – ud fra det senest anførte – omhandlede kostbare møbler, som var overdraget fra klagers virksomhed til klager uden nogen form for dokumentation.

Når det på nuværende tidspunkt angives, at de omhandlede møbler udgør det samlede indbo på [adresse 1], da er dette nye oplysninger for selskabet.

Det gør i forsikringsretlig henseende ingen forskel, om der – som anført i klagers replik – var en gensidig forståelse mellem klager, det af klager ejede selskab [virksomheden] samt selskabets revisor vedrørende udtagelsen af de omhandlede møbler til klagers private ejendom uden vederlag. Selskabet finder således intet 'kunstigt' ved vurderingen af, at de omhandlede møbler ikke tilhørte klagers private indbo.

Selskabet fastholder med disse supplerende bemærkninger, at selskabets afvisning af dækning under indboforsikringen har været berettiget.

Sagen er herefter for selskabets vedkommende klar til Ankenævnets bedømmelse."

Nævnet har fået forelagt bilag fra sagen, hvoraf nogle gengives nedenfor. Af brev af 25/2 2020 fra klagerens virksomheds revisor fremgår bl.a.:

"Tyveri af møbler tilhørende [klageren]

I min egenskab af revisor for [virksomheden] skal jeg hermed oplyse følgende:

Selskabet har siden starten af 2000'erne produceret en række modeller for blandt andet [designerbrand 1]. I forbindelse hermed har man haft produceret en række 0-serie modeller, der har dannet skabelon for de efterfølgende arbejder. Alle skabeloner/enheder, der har været i færdig salgbar tilstand.

I takt med at produktionen af disse modeller blev flyttet til søsterselskabet i ... ophørte relevansen af at have modellerne i behold til anvendelse i [virksomheden]. [Klageren] har over årene udtaget disse modeller til sig selv privat i takt med, at disse er blevet overflødige.

Der henvises til medsendte bilag 1."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"3 INDBOFORSIKRING

HVILKE GENSTANDE ER DÆKKET?

Følgende genstande er dækket af forsikringen med de begrænsninger der følger af punkterne 3.2 til 3.9 hvis genstandene tilhører en sikret eller denne bærer risikoen for dem.

3.1 Almindeligt privat indbo

Herved forstås private ejendele, herunder alt, hvad der hører til en privat boligs normale udstyr, hvis det ikke er særskilt nævnt i afsnit 3.2 - 3.8 eller er undtaget under afsnit 3.9."

Nævnet udtaler:

Klageren anmeldte, at der var sket et indbrud den 11/11 2019 på adresse 1. Under selskabets behandling af sagen anmeldte klageren endnu et indbrud på adressen, som var sket mellem den 4/4 2020 og 6/4 2020. Der blev ved indbruddene stjålet et større antal møbler. Selskabet har alene dækket de møbler, som klageren har erhvervet på Lauritz.com, idet selskabet har vurderet, at disse var erhvervet af klageren privat. Klageren har fået udbetalt erstatning på 44.850 kr. fratrukket selvrisiko på 3.336 kr. Selskabet har afvist dækning af de øvrige møbler med henvisning til, at der ikke foreligger tilstrækkeligt bevis for, at klagerens virksomhed ikke længere ejer møblerne, og at møblerne nu indgår som en del af klagerens private indbo.

Klageren kræver fuld dækning for de stjålne møbler, og han har oplyst, at den ikke-erstattede del af kravet udgør 576.074,02 kr.

Klageren har anført, at de stjålne møbler tilhørte ham privat, idet han over tid havde erhvervet disse fra virksomheden, da møblerne var blevet uden relevans og værdi for virksomheden i forbindelse med, at produktionen af forretningsmæssige årsager blev flyttet til et andet selskab, hvilket er bekræftet af revisoren i udtalelsen af 25/2 2020 og den tidligere ejer. Han har videre anført, at han udtog møblerne vederlagsfrit, idet møblerne ikke kunne sælges på grund af brand owners rettigheder og aftaler. Han har bemærket, at alene en del af møbelsamlingen er blevet stjålet, hvorfor der fortsat er en betragtelig samling i behold, navnlig på adresse 1. Det er videre klagerens opfattelse, at selskabet ikke har bestridt værdien og eksistensen af møblerne.

Klageren har videre anført, at han tegnede en privat indboforsikring på adresse 1, og at selskabet i den forbindelse accepterede, at han flyttede privat indbo til adresse 1, selvom adresse 1 ikke var hans private bopæl. Han har oplyst, at de stjålne møbler havde været opbevaret i et separat anneks, som i øvrigt ikke blev anvendt til andet, og at andre dele af møbelsamlingen anvendes i hovedbygningen.

Selskabet har anført, at det på grund af oplysninger om en forsvarlig opbevaring af de ikke nærmere beskrevne møbler accepterede at fravige reglen om, at sikrede skal have fast folkeregisteradresse på forsikringsstedet. Selskabet har oplyst, at selskabets medarbejder i forbindelse med anmodningen om tegningen af forsikringen har noteret, at klageren ønskede at tegne forsikring på møbler, som skulle opbevares på adresse 1, og at han i den forbindelse angav, at møblerne på tidspunktet for indtegningen var privatejede.

Under selskabets sagsbehandling blev det konstateret, at møblernes værdi var nedskrevet til 0 kr. i klagerens virksomheds regnskaber, hvilket selskabet i relation til revisorerklæringen har fundet bemærkelsesværdigt, når møblerne i privatregi blev angivet til en så betydelig værdi. Det er selskabets opfattelse, at den fremlagte revisorerklæring ikke tjener som dokumentation for møblernes overgang fra virksomheden til klagerens private indbo. Selskabet har videre anført, at der ikke kan ske en flydende overgang af værdier fra klagerens virksomhed til klagerens private indbo.

Ankenævnet for Forsikring

11.

95536

Nævnet bemærker indledningsvist, at det følger af almindelige forsikringsretlige principper, at det er den, der rejser et krav, som skal bevise kravets rigtighed og størrelse.

Efter en gennemgang af sagen finder nævnet, at klageren ved fremlæggelsen af revisorerklæringen af 25/2 2020, der blev udfærdiget efter det første tyveri af møbler, ikke har godtgjort, at de omtvistede møbler var en del af hans private indbo eller indbo, som han som privatperson, bar risikoen for. Nævnet kan derfor ikke kritisere, at selskabet har afvist at yde forsikringsdækning for møblerne under henvisning til, at de ikke omfattes af den tegnede private indboforsikring. Nævnet har herefter ikke grundlag for at pålægge selskabet at udbetale erstatning i videre omfang end sket.

Nævnet har blandt andet lagt vægt på, at der ikke ved overdragelseserklæringer udfærdiget på de angivne overdragelsestidspunkter eller ved anden tidsnær dokumentation er godtgjort, at møblerne er overdraget vederlagsfrit af virksomheden til klageren.

Nævnet har videre lagt vægt på, at klageren er medejer af holdingselskabet, som ejer det dataterselskab, der er ejer af ejendommen beliggende på adresse 1, og at klageren har oplyst, at ejendommens hovedbygning blandt andet anvendes til kurser, hvor en del af møbelsamlingen befinder sig.

Det, som klageren i øvrigt har anført, kan ikke føre til andet resultat.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Ankenævnet *for* Forsikring

12.

95536

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'P. Thønnings'.

Peter Thønnings